

ЧУДОМИР ПАЗАРЕН ДЕН

chitanka.info

На площада, където става седмичният пазар, цари оживление. Около малките неугледни сергии, покрити с рогозки или кърпени брезенти, шетат стопаните. Ето дългите месести пиперки са наредени като сардели в щайгите, до тях домати лъщят като лакирани, картофите са чисти, измити, краставици, зелки, бамя, а около тях китки магданоз и чубрица. Тежки плитки от лук и чесън висят по подпорите — всичко е с вкус подредено, сортирано, нагласено и отгоре поръсено с вода, та изглежда, като че ли току-що е брано от градината. Слънцето още не се е показало, а повечето сергии са почти готови, някои от продавачите премитат пред тях, други прибират празни щайги, чуват се и подвиквания:

— Прясна стока! Прясна стока, първо качество! Какво обичате, моля, заповядайте! Веднага, веднага!

Това са сергиите на градинарите частници.

В центъра на площада пък са построени нови, удобни и кокетни бараки. Върху тезгяха на една от тях е седнал гологлав, небръснат селянин. Провесил нечисти боси крака, той яде диня и чак ушите му са мокри. В бараката нищо не се вижда. Питам го:

— Ти какво продаваш?

— Дини.

— Къде са?

— Ей тук, долу, под тезгяха.

— А кой ще знае, че там има дини?

— Не ме ли вижда, че ям.

Втора барака. Върху тезгяха натрупани празни изпочупени сандъци и щайги. До тях в една по-голяма има дребни картофи, изгнили моркови, пожълтели краставици и два сбръчкани сини домата. Под щайгата се показва краят на скъсан чувал. Питам продавача:

— Това ли ти е стоката за продан?

— Това е. От три дни чакам да ми изпратят нова и още няма нищо.

Трета барака. Между безразборно разхвърляните пиперки, домати, лук и картофи се мъдри една каца, покрита с кеневирена престилка.

— Какво има в кацата?

— Сирене.

— А отгде ще знае купувачът, че е сирене? Може да е разтвор от син камък.

— Да пита!

Четвърта барака, препълнена с дини и пъпеша, но целите покрити с кал. Отгоре на купа, за украса, види се, е сложен един голям смачкан пъпеш, чиято вътрешност се изтича надолу.

— Защо не ги поизмиете малко, казвам, защо ги не почистите? Чешмата е пред вас.

— Не е моя работа! Това ми пращат, това продавам.

В пета барака на голата земя са изсипани куп от разни сортове пиперки, примесени със слама, листа, клони.

Шеста барака е пълна с ечемик и е заключена. На единия прозорец художествено извезаната паяжина показва, че скоро не е отваряна, и т.н., и т.н.

Тези нови, удобни и кокетни бараки са на текезесетата. Над вратата на всяка има надпис с името на стопанството и селото. Продавачите са кооператори.

Такива мили родни картинки видях по пазарите в Русе, Варна, Казанлък и пр. Не ще да е по-добре и другаде. Като ги гледах, мислех си: „Толкова ли не разбират от търговия нашите селяни, чак толкова ли им липсва чувство за красота, чистота и ред. Та нали те същите са си подредили отлично магазините на селските потребителни кроперации, така че някои от тях биха съперничили на най-добрите софийски магазини? Нали прислугата им е внимателна, услужлива? Тогава? Тогава явно е, че в тия кокетни и удобни бараки се е настанила на квартира бюрокрацията. Явно е също, че докато уредбата на кооперативните магазини е контролирана, напътствувана, на най-добре уредените се раздават награди, преходни знамена и пр., тук, при нашия случай, изглежда, за това никой не е и помислял даже.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.